

Sygn. akt: **X K 422/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant: Mateusz Patelczyk

pod nieobecność Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2017r. na posiedzeniu

sprawy **K. (...)**, syna J. i B. z domu M., urodzonego (...) w G., PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 23 grudnia 2016 roku w G. znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonym przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu typu A. (...) badanie 1,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 1,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz urządzeniem Alkometr A 2.0 I badanie 1,39 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 1,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) 1,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. oskarżonego **K. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 1 k.k. i skazując go za ten występki, na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych i wysokości 20 zł (dwadzieścia złotych) za jedną stawkę,

II. na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego w punkcie II (drugim) wyroku środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego stosowania tego środka poprzez zatrzymanie dokumentu prawa jazdy od dnia 23 grudnia 2016 roku do dnia wyrokowania,

IV. na mocy art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5000 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1 art. 3 ust. 1 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 400 zł (czterysta złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt **X K 422/17**

UZASADNIENIE

Z uwagi na wydanie przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku wyroku z dnia 22 czerwca 2017 roku w trybie art. 335 § 2 k.p.k. w zw. z art. 343 k.p.k. uzasadnienie zostało ograniczone jedynie co do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć, stosownie do art. 424 § 3 k.p.k.

K. S. (1) w dniu 23 grudnia 2016 roku w G. znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonym przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu typu A. (...) badanie 1,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 1,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz urządzeniem Alkometr A 2.0 I badanie 1,39 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie 1,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) 1.

dowody: zeznania świadka D. D. k. 18-19; zeznania świadka J. S. k. 22-23; wyjaśnienia oskarżonego k. 30; protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości k. 5-5v., 6-6v.; świadectwo wzorcowe k. 7-7v., 8-8v.

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku:

1) uznał oskarżonego **K. S. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, czyn ten zakwalifikował z art. 178a § 1 k.k. i skazał go za ten występki, na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych i wysokości 20 zł (dwadzieścia złotych) za jedną stawkę,

2) na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (trzech) lat;

3) na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego w punkcie II (drugim) wyroku środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego stosowania tego środka poprzez zatrzymanie dokumentu prawa jazdy od dnia 28 grudnia 2016 roku do dnia wyrokowania,

4) na mocy art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5000 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

5) na mocy art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1 art. 3 ust. 1 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 400 zł (czteryście złotych) tytułem opłaty.

K. S. (1) ma wykształcenie zawodowe. Jest żonaty i ma troje dzieci, z czego dwoje pozostaje na jego utrzymaniu. Prowadzi gospodarstwo rolne osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 3.000 zł miesięcznie. Jest właścicielem 8 hektarów ziemi rolnej, domu mieszkalnego i zabudowań gospodarczych, samochodu osobowego oraz maszyn rolniczych. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

dowody: Dane osobopoznawcze k. 29-30v.; dane o karalności k. 50.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oraz wina oskarżonego K. S. (1) odnośnie zarzucanego mu czynu nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył dalej, iż wydany w stosunku do oskarżonych wyrok zapadł w trybie określonym przez art. 335 § 2 k.p.k. w zw. z art. 343 k.p.k. Zgodnie z przytoczoną normą art. 335 § 2 k.p.k. Prokurator może dołączyć do aktu oskarżenia wnioski o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych za zarzucany mu występki, uwzględniających też prawnie chronione interesy pokrzywdzonego, jeżeli okoliczności popełnienia przestępstwa i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości,

oświadczenia dowodowe złożone przez oskarżonego nie są sprzeczne z dokonanyimi ustaleniami, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Sąd może natomiast wniosek taki uwzględnić, jeżeli uzna, że zachodzą okoliczności wskazane w tych normach (art. 343 k.p.k.). W przedmiotowej sprawie warunki, określone powyższymi normami, niewątpliwie zostały spełnione. Prokurator złożył stosowny wniosek, okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, jak i jego wina – m.in. w oparciu o treść złożonych przez niego wyjaśnień - nie budziły wątpliwości Sądu. Z tego też względu Sąd stwierdził, iż zachodziły przesłanki formalne dla uwzględnienia złożonego przez Prokuratora wniosku.

Wobec zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał oskarżonego K. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu oskarżeniem czynu.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Za tak opisany czyn na gruncie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można grzywnę, karę ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Definicji stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził swój samochód będąc w stanie nietrzeźwości, którego zawartość wynosiła 1,28 mg/l, 1,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu w toku pierwszej tury pomiarów, 1,39 mg/l i 1,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu w toku drugiej tury pomiarów. Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a 1 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie.

Rozważając kwestię kary dla K. S. (2) za tak opisany czyn, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k.

Sąd jako okoliczność obciążającą K. S. (1) uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego występku wyrażający się w sposobie i okolicznościach popełnienia czynu, a także motywacji sprawcy. Zdecydowanie na niekorzyść oskarżonego przemawia okoliczność, iż przestępstwa tego dopuścił się z winy umyślnej, tym samym w pełni świadomie łamał obowiązujący porządek prawny. Okoliczność obciążającą stanowił nadto fakt, iż stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu ponad pięciokrotnie przekroczyło wartość wskazaną w art. 115 § 16 k.k. oraz to, że bezpośrednio przed kontrolą spowodował on kolizję drogową. Na jego korzyść przemawiało natomiast, że nie wchodził on uprzednio w konflikt z prawem. Sąd miał na uwadze względy prewencji ogólnej, w szczególności nagminność popełniania czynów z art. 178a § 1 k.k. i konieczność kształtowania w tym zakresie świadomości społeczeństwa, jednakże uznał, że względy te muszą ustąpić względem prewencji szczególnej. Uwzględniając zatem wszystkie stawiane karze cele, Sąd doszedł do przekonania, że kara grzywny zaproponowana przez Prokuratora urzeczywistni je pełniej aniżeli kara ograniczenia albo pozbawienia wolności – nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Znaczenie przy tym ma w szczególności, że K. S. (1) nie sposób określić mianem osoby zdemoralizowanej, nie był on bowiem uprzednio karany. Mając powyższe na względzie należało przyjąć, iż karą adekwatną do jego przewinienia i jednocześnie wystarczającą dla uświadomienia oskarżonemu naganności jego zachowania będzie właśnie kara grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 20 zł każda.

Jednocześnie wskazać należy, iż wysokość tej kary, w przekonaniu Sądu, spełnia dyrektywy określone w przepisie art. 33 § 1 i 3 k.k., zgodnie z którą ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2.000 złotych. Mając na względzie z jednej strony fakt, iż oskarżony osiąga stały miesięczny dochód i posiada majątek przedstawiający stosunkowo dużą wartość, z drugiej zaś, że ma on na utrzymaniu dwoje dzieci określenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę minimalna 20 zł jest w ocenie Sądu uzasadnione.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 2 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych

albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. Środek ten orzeka się w latach, od 3 roku do 15 lat (art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k.). W ocenie Sądu, dla określenia czasu obowiązywania tego środka karnego istotnym było, że oskarżony we wskazanym zarzucie stanie doprowadził do kolizji, jak i to, że stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu było znacznie wyższe, aniżeli wartość wskazana w art. 115 § 16 k.k. Istotnym był również fakt, iż przestępstwo, jakiego dopuścił się oskarżony, jest jednym z bardziej nagminnych, a jednocześnie nie dość piętnowanych społecznie. W konsekwencji powyższego należało przyjąć, iż okres obowiązywania 4 lata zakazu nie przekracza stopnia zawinienia oskarżonego, a jednocześnie jest adekwatny do wagi czynu i powinien spełnić zakładane cele wymierzenia kary i środka karnego tak w zakresie ogólnoprewencyjnym jak i prewencji szczególnej.

Dodatkowo, stwierdzając, iż w dniu 23 grudnia 2016 roku doszło do zatrzymania prawa jazdy oskarżonego Sąd w pkt. III wyroku na poczet orzeczonego względem niego środka karnego – zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego stosowania tego środka od dnia zatrzymania dokumentu do dnia wyrokowania.

Mając na uwadze treść art. 43a § 2 k.k. Sąd zastosował wobec oskarżonego środek karny w postaci zobowiązania oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000 zł (ustalonej w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, do czego był zobligowany treścią wskazanego przepisu.

Nadto Sąd na podstawie na mocy art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1 art. 3 ust. 1 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) obciążył oskarżonego kosztami sądowymi. Sąd orzekając w tym przedmiocie zważył, że w przedmiotowej sprawie nie występowały przesłanki dla odstąpienia od obciążania oskarżonego kosztami procesu w sprawie.

SSR Adrianna Kłosowska